

Consell Tributari

Expedient: 50/6

El Consell Tributari, reunit en sessió d'11 d'octubre de 2006, coneixent del recurs presentat per la senyora M. del C. J. i F., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- En data 15 de juliol de 2004, la Sra. M. del C. J. i F. interposa recurs contra la resolució del director-gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, de 22 de juny de 2004, que desestimà la reclamació formulada contra el requeriment de pagament de les despeses originades per una anotació d'embargament al Registre de la Propietat que ha de ser cancel·lada a l'haver-se estimat la terceria de domini presentada per la recurrent, al·legant que la resolució impugnada es fonamenta en la resistència de la recurrent a la inscripció registral de la seva propietat, fent una interpretació interessada i arbitrària de l'art. 140.5 del Reglament hipotecari, ja que aquest article regula l'anotació d'embargament des del punt de vista registral i en concret la necessària aportació del títol per a la realització de la inscripció tot salvant el principi del tracte successiu dels assentaments registrals, i és en aquest sentit que es vincula el pagament de les despeses per la realització de la inscripció del títol amb la resistència del propietari executat, però en aquest cas considera que la seqüència és totalment diferent i com a propietària d'un bé embargat per deutes d'una altra persona no està obligada a suportar dites despeses. Addueix que la inscripció registral no té caràcter constitutiu, essent la inscripció de la compravenda que formalitzà en escriptura pública merament potestativa, la qual cosa no suposa cap tipus de resistència a la inscripció. Finalment, demana que es lliuri el manament de cancel·lació de l'anotació registral d'embargament sense cap cost econòmic.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Dues son les qüestions que es deriven d'aquest expedient: la plantejada en la reclamació inicial sobre la improcedència de mantenir l'anotació d'embargament en cas de no satisfer-se les despeses donada la coacció que significa no

fer el lliurament del manament de cancel·lació de l'embargament si aquelles no es paguen; i la plantejada en el recurs relativa a la improcedència d'exigir a la interessada dites despeses.

Segon.- Pel que fa a la primera de les qüestions, s'ha de dir que la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de 5 de desembre de 2003 estimà la reclamació de terceria de domini presentada per la senyora J., disposant l'alliberament de l'embargament efectuat, i per tant, obligava a fer lliurament a la interessada del document oportú per presentar-lo al Registre de la Propietat als efectes de la cancel·lació de l'embargament, ja que dit lliurament constituïa l'element necessari perquè la resolució fos immediatament executiva, tal com estableix l'article 94 de la Llei 30/1994, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Aquesta executivitat, concretada en el lliurament del manament de cancel·lació, no pot ser sotmesa, com feu l'Institut Municipal d'Hisenda en l'escrit de 26 de gener de 2004 tramès a la recurrent, a la condició de "liquidar les despeses originades per l' anotació" en el Registre de la Propietat. Si l'Ajuntament considera que s'han de satisfer tals despeses, cosa que en aquest cas a més a més és improcedent com després es veurà, pot seguir el procediment legalment establert per al cobrament de deutes per via administrativa, però en cap cas utilitzar la retenció del manament de cancel·lació com a instrument per aconseguir-ho, ja que això comporta un procediment recaptatori no previst legalment i per tant nul de ple dret segons l'article 62.a) de la Llei 30/1992.

Tercer.- Entrant en la qüestió plantejada en el recurs, és a dir, si l'Ajuntament té dret a resarcir-se de les despeses originades per l' anotació d'embargament obligant a pagar-les a la propietària a qui s'ha estimat la terceria de domini, cal atendre a les actuacions que han originat les despeses, i en aquest sentit, s'ha de tenir en compte que en data 5 de juny de 2003 s'acordà l'embargament sobre la finca del carrer, inscrita en el Registre de la Propietat a nom de persona que tenia la condició de deutora a la hisenda municipal, però que era propietat de la recurrent, que l'havia adquirit en escriptura pública el 27 d'agost de 1980 sense inscriure el seu domini al Registre. L'Ajuntament actuà correctament contra el deutor i titular registral al declarar l'embargament, ja que segons l'article 38 de la Llei hipotecària es presumeix que qui hagi inscrit el domini dels immobles té la possessió d'aquests, i per tant el principi de fe registral obrava a favor de l'actuació realitzada, però hagué de reconèixer

que la propietària del bé era una persona aliena al procediment executiu, i estimà la seva reclamació de tercera de domini.

Davant d'aquests fets entenem que no es pot atribuir cap responsabilitat a la recurrent per les despeses que s'hagin produït en l'esmentat procés, sense que sigui d'aplicació l'article 140 del Reglament hipotecari quan disposa que "les despeses i costes que es causin per resistència del propietari a fer la inscripció seran pel seu compte", ja que aquest paràgraf de l'apartat 5è de l'esmentat precepte fa referència als supòsits que s'hi preveuen, totalment diferents del aquí examinat. Concretament, l'article fa referència a l'anotació preventiva d'embargament, bé perquè la finca embargada aparegui inscrita a favor d'una persona que no sigui aquella contra la que s'ha decretat l'embargament, o bé perquè la propietat de la finca embargada no consti inscrita, en quins supòsits es podrà obligar al propietari contra el que es dirigeixi l'embargament, per ser qui ha de complir l'obligació declarada judicialment o en procediment administratiu de constreyniment (el deutor tributari en aquest cas), a rectificar la inscripció, i si es produeix resistència a aquest inscripció és quan poden exigir-se al propietari deutor les despeses que es causin per aquest motiu. Així doncs, en el cas examinat, malgrat que l'embargament, com s'ha dit, fou correcte donada la falta d'inscripció de la titularitat de la finca per part de la recurrent, les despeses no s'han produït a causa d'ella sinó com a conseqüència d'un acte dictat per l'Ajuntament en el seu interès i en relació a un crèdit executat contra una altra persona, per la qual cosa no és procedent reclamar-les a qui té la condició de tercera totalment aliena a la relació tributària com s'ha reconegut a l'estimar la reclamació de tercera de domini.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs; ANULAR la resolució impugnada, i LLIURAR a la recurrent el manament de cancel·lació de l'embargament.